

РЕШЕНИЕ

№ 185

гр. София, 20.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 13-ТИ ТЪРГОВСКИ, в публично заседание на дванадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Христо Лазаров

Членове: Женя Д.а
Жана Ив. Маркова

при участието на секретаря Красимира Г. Г.ева
като разгледа докладваното от Христо Лазаров Въззивно търговско дело № 20241001000031 по описа за 2024 година

Производството е по реда на глава двадесета ГПК – въззивно обжалване.

Образувано е по въззивна жалба от ищеца – „Стоком 3“ ЕООД, ЕИК 130305717 чрез адв. Й. срещу решение № 260066 от 24.01.2022г., постановено по т.д. № 3493/2017г. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-12 състав, в частта, с която е отхвърлен искът му за признаване установено несъществуване на приети в производството по несъстоятелност на "Тера Айкон" ООД /в несъстоятелност/, ЕИК 131123258, вземания на И. Ц. М., ЕГН ***** по договор за цесия от 06.08.2012г., сключен с К. Б. К., произтичащи от споразумение от 09.07.2012г. между К. Б. К. и "Тера Айкон" ООД, за начислена възнаградителна лихва за сумата от 110 757 лева.

Въззивникът/ищецът – „Стоком 3“ ЕООД счита, че обжалваното решение е незаконосъобразно и неправилно. Твърди, че по делото не са представени протоколно решение от 18.12.2006г. и протоколно решение от 10.09.2008г., чиито съдържания са възпроизведени в чл. 2.1. и чл. 2.2. в споразумение от 09.07.2012г. Това споразумение било подписано за двете страни от едно и също лице – управителя К. К., поради което нямало обвързваща сила относно дължимостта на уговорената възнаградителна лихва. По делото са представени два договора за заем, в които била уговорена възнаградителна в размер на 10 % годишно, но липсвало съответствие между съдържанието на тези договори и липсващите протоколни решения. На следващо място твърди, че процесните договори били между свързани лица – заемотателя е съдружник в дружеството заемател. Това обстоятелство

предполагало договорки извън обичайните условия, която презумпция била в сила докато не бъде оборена. Предвид това счита, че ответниците не са доказали идентичност между съдържанието на договорите за заем и протоколните решения, по отношение на възнаградителната лихва и същата не е валидно договорена. На следващо място твърди, че върху процесните заеми не била начислявана лихва за периода от 2006г. до 31.12.2013г., което се установявало от притите по делото счетоводни експертизи. Тази лихва е счетоводно начислена със задна дата през 2016г., което е след обявяването на дружеството в ликвидация. Според въззивника, след това обявяване било недопустимо добавянето на нови задължения в баланса на дружеството, които преди това не са фигурирали там/процесните възнаградителни лихви/. Счита за неправилен извода на първоинстанционния съд, че ответниците са доказали при пълно и главно доказване факта на съществуване на вземане за възнаградителни лихви. В съдебно заседание твърди, че договорите за заем не били представени в производството по несъстоятелност, а едва с отговора на исковата молба в настоящото исково производство. Моли въззивния съд да отмени решението в обжалваната част и да постанови друго, с което да уважи иска за установяване несъществуване на вземането на И. М. за възнаградителна лихва. Претендира направените по делото разноси за двете инстанции.

Въззиваемият/ответникът - И. Ц. М. е подал в срок отговор на въззивната жалба. Излага подробни твърдения за съществуването на договора за заем, тъй като било доказано възникването на фактическия състав на неговото сключване. В съдебно заседание твърди, че въпросните протоколни решения не съществуват и в правния мир съществували два договора за заем, сключени между двамата управители – М. и К.. В тези договори за заем била уговорена възнаградителна лихва, върху главниците. В споразумението от 09.07.2012г. само са обобщени задълженията по процесните договори за заем, като лихвената ставка била уговорена в двата договора за заем. Счита въззивната жалба за неоснователна, а обжалваното решение за законосъобразно и правилно и моли да се потвърди в обжалваната част. Не претендира разноси за това производство.

Въззиваемият/ответникът - "Тера Айкон" ООД /в несъстоятелност/ не е подал отговор на въззивната жалба. В съдебно заседание се явява адв. С., пълномощник на ликвидатора Г. Д.. Твърди, че процесните лихви са уговорени в същите договори за заем, за съществуването на които главници решението е влязло в сила. Счита въззивната жалба за неоснователна, а обжалваното решение за законосъобразно и правилно и моли да се потвърди в обжалваната част. Не претендира разноси за това производство.

Третото лице помагач на страната на ответника – К. К. не е подал отговор на въззивната жалба. В съдебно заседание се явява лично. Счита, че не е вярно твърдението за неосчетоводяване на процесните лихви, тъй като те фигурирали още при счетоводителя З. Л., така и в последващите счетоводители, които поели дружеството в производството по ликвидация.

Синдикът на "Тера Айкон" ООД /в несъстоятелност/ - В. С. не е подала отговор на въззивната жалба, не се явява в съдебно заседани и не изпраща представител.

Въззивната жалба е подадена в законния срок от надлежна страна по делото против подлежащо на въззивно обжалване решение, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Въззивният съд приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от представените и приети в първоинстанционното производство доказателства по делото, се установява, че са налице всички положителни материални и процесуални предпоставки за съществуването и упражняването на правото на иск по чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ. С решение № 1402 от 12.07.2017г. по т.д. № 1666/2017г. по описа на СГС, е обявена неплатежоспособността на "Тера Айкон" ООД, открито е производство по несъстоятелност и 31.12.2016г. е определена за начална дата на неплатежоспособността. Вземането на И. М. е предявено в срока по чл. 685 ТЗ и е включено в списъка на приетите вземания от синдика, който е обявен в Търговския регистър на 05.10.2017г. Ищецът – „Стоком 3“ ЕООД е депозирал писмено възражение срещу списъка на приетите вземания на 12.10.2017г. и в срока по чл. 690 ТЗ. С определение № 7371 от 08.12.2017г., постановено по т.д. № 1666/2017г. по описа на СГС, постановено по реда на чл. 692, ал. 4 ТЗ, съдът по несъстоятелността е отхвърлил възражението на „Стоком 3“ ООД срещу процесните вземания. Определението на съда по несъстоятелността по чл. 692, ал. 4 ТЗ е обявено в ТР на 11.12.2017г. Исковата молба е подадена чрез пощата на 28.12.2017г./първият работен ден, след изм. на чл. 154, ал. 2 вр. с ал. 1 КТ/ и е в законоустановения 14-дневен срок по чл. 694, ал. 6 от ТЗ. Първоинстанционният съд е конституирал като страна по делото постоянния синдик – В. С., на основание чл. 694, ал. 4 ТЗ.

Видно от представения и приет по делото в заверен препис и с превод на български език договор за директорски заем от 18.12.2006г. се установява, че страните са уговорили К. К./заемодател/да предостави на „Тера Айкон“ ООД/заемател/ сумата от 60 000 британски лири, за период от три години и при 10% годишна лихвена ставка. Страните не са оспорили истинността, досежно автентичността на лицата подписали договора за заем. Видно от заключението на вещото лице Д. се установява, че К. К. е превел по банков път на „Тера Айкон“ ООД на 04.01.2007г. сумата от 58 000 лева и на 19.12.2007г. сумата от 105 000 лева, с основание директорски кредит. Общият размер на сумата по предоставения заем е 163 000 лева, която според вещото лице се равнявала на 58 503,82 лири. Заключението не е оспорено от страните по делото и правилно е кредитирано от първоинстанционния съд.

Видно от представения и приет по делото в заверен препис и с превод на български език договор за директорски заем от 10.09.2008г. се установява, че страните са уговорили К. К./заемодател/да предостави на „Тера Айкон“ ООД/заемател/ сумата от 150 000 евро, за период от три години и при 10% годишна лихвена ставка. Първото плащане от 100 000 лева е направено по банков път на 10.09.2008г. Страните не са оспорили истинността, досежно автентичността на лицата подписали договора. Видно от заключението на вещото лице Д. се установява, че К. К. на 10.09.2008г. е внесъл по банковата сметка на „Тера Айкон“ ООД сумата от 100 000 лева, с посочено основание директорски заем. На 10.11.2008г. заемодателят е превел по банков път на заемополучателя сумата от 100 000 лева. Общият

размер на сумата по предоставения заем е 200 000 лева, която според вещото лице е 199 902 лева, заради удържана такса от 98 лева. Заключението не е оспорено от страните по делото и правилно е кредитирано от първоинстанционния съд.

Със споразумение от 09.07.2012г. сключено между К. К. и „Тера Айкон“ ООД, подписано и за двете страни от К. К. е извършено договорно прихващане, както следва: 1. до размера на по-малката от двете суми от 33 490 лева до 58 000 лева, като дължимият остатък е 24 510 лева и 2. до размера на по-малката от двете суми от 151 084,20 лева до 200 000 лева, като дължимият остатък е 48 915,80 лева. Страните са установили, че общият размер на дължимите главници е 408 020.80 лева и договорна възнаградителна лихва в общ размер на 110 757 лева.

С договор за цесия от 06.08.2012г., К. К. е прехвърлил на И. Ц. М., вземането си от „Тера Айкон“ ООД по споразумение от 09.07.2012г. за главници в общ размер на 408 020.80 лева и договорна възнаградителна лихва в общ размер на 110 757 лева. С уведомление от 14.08.2012г., цедентът е съобщил на цедирания длъжник за извършеното прехвърляне на вземанията, съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД. С уведомление от 15.08.2012г., старият кредитор е предал на новия кредитор всички документи за вземането и му е потвърдил писмено станалото прехвърляне.

Със споразумение от 20.08.2012г. между „Тера Айкон“ ООД и И. Ц. М., е уговорено като обезпечение на цедираното вземане, цедираният длъжник да му издаде запис на заповед в общ размер на 518 777,80/главница 408 020.80 лева + 110 757 лева договорна възнаградителна лихва/. Цесионерът се е снабдил с изпълнителен лист за сумата от 518 777,80 лева и е образувал производство по индивидуално принудително изпълнение срещу цедирания длъжник.

С разпределение от 05.08.2013г. по дело № 20131240400008 по описа на ЧСИ Д. Д. е извършено разпределение на постъпилата сума от публично продан. Частният съдебен изпълнител е удостоверил, че И. М. е присъединен вискател и има непогасено вземане в размер на 299 990,19 лева.

Със споразумението от 10.09.2013г. между „Тера Айкон“ ООД и И. М., е установен общият размер на вземането между длъжника и цесионера, след частично удовлетворяване в производството по индивидуално принудително изпълнение – 299 990,19 лева. Това вземане е предявено и прието в производството по несъстоятелност като вземане за главница.

Видно от заключението на вещото лице Д. се установява, че в счетоводството на „Тера айкон“ ООД са осчетоводени задължения към И. М. в общ размер на 518 777,80, колкото е записано и в изпълнителния лист. По делото няма данни на реда за погасяване на задължението в общ размер на 518 777,80 лева/главници + лихви/.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд след служебно извършена проверка на решението установи, че то е валидно и допустимо в обжалваната част. По останалите въпроси, въззивният съд е ограничен от посоченото в жалбата.

Решението е влязло в сила в частта, с която са уважени предявените иски за

несъществуване на приети в производството по несъстоятелност на "Тера Айкон" ООД /в несъстоятелност/, ЕИК 131123258, вземания на И. Ц. М., ЕГН ***** за главници за сумата от 105 000 лева и за сумата от 44 707,75 лева представляваща лихва за забава за периода от 24.07.2013г. до 15.07.2017г., както и в отхвърлителната част за главница над 215 757 до 299 990,19 лева до пълния предявен размер и за обезщетение по чл. 86 ЗЗД за горницата над 44 707,75 лева до пълния предявен размер от 121 238,29 лева, на основание чл. 296, т. 2, пр. първо и второ ГПК.

Не са предмет на въззивното производство останалите правоотношения по другите договори за заем, за който СГС е приел, че не съществуват вземания на ответника М..

Предмет на правния спор и предмет на делото във въззивното производство е несъществуването на вземането на И. Ц. М. по отношение на кредиторите и синдика в производството по несъстоятелност на „Тера Айкон“ ООД, за горницата над 105 000 лева до 215 757 лева/105 000 + 110 757/ представляваща главница по споразумение от 10.09.2013г. в общ размер на 299 990,19 лева.

Всички доводи във въззивната жалба са за несъществуване на вземането за възнаградителна лихва върху главниците по заемите по протоколно решение от 18.12.2006г. и протоколно решение от 10.09.2008г.

В производството пред СГС не е било спорно, че вземането за възнаградителна лихва в размер на 110 757 лева, включено в главницата от 518 777,80 не съществува и не се дължи. Този факт е оспорен за първи път с въззивната жалба, което е недопустимо. Не може един безспорен факт в първата инстанция да бъде въведен като предмет на правния спор и предмет на делото във въззивното производство. Това възражение е преклудирано и не следва да се разглежда.

По съображения за изчерпателност на изложението, въззивният съд ще се произнесе по съществуването на вземането за възнаградителна лихва по договор за заем от 18.12.2006г. и по договор за заем от 10.09.2008г. По делото няма данни как страните по договора за цесия са определили и изчислили размера на възнаградителната лихва от 110 757 и върху кои главници от всички договори за заем.

Ищецът не е оспорил с отговора на исковата молба автентичността на договора за директорски заем от 18.12.2006г., с който К. К. е поел задължение да предостави на „Тера Айкон“ ООД сумата от 60 000 британски лири, за период от три години и при 10% годишна лихвена ставка. Това е частен диспозитивен документ и не може да се оспорва неговото съдържание, както неправилно счита процесуалният представител на въззивника. По делото е безспорно установено от вносни бележки и от заключението на вещото лице, че К. К. е превел на „Тера Айкон“ ООД по банков път на 04.01.2007г. сумата от 58 000 лева и на 19.12.2007г. сумата от 105 000 лева, с посочено основание директорски кредит. Общият размер на сумата по предоставения заем по този договор е 163 000 лева. Следователно между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за заем. „Тера Айкон“ ООД дължи връщане на заетата сума, ведно с договорената възнаградителна лихва от 10 %

годишно.

Вземането за възнаградителна лихва върху върху първата вноска за главница от 58 000 лева е възникнало на 04.01.2007г. до 09.07.2012г./когато е частично погасено с договорно прихващане/. Съобразно уговореното се дължи лихва в размер на 5 800 лева годишно или 23 200 лева до 04.01.2011г. Към тази сума следва да се добави и сумата от 3 383,33 лева/7 месеца X 483,33 лева месечно/ за периода от 04.01.2008г. до 04.07.2012г. Към тази сума следва се добави и сумата от 80,55 лева/5 дена X 16,11 лева/. Към тази сума следва да се добави и възнаградителната лихва върху главницата от 24 510 лева, за периода от 09.07.2012г. до 06.08.2012г./когато вземането е прехвърлено с договор за цесия/ и е в размер на 171,08 лева/28 дена X 6,81 лева/. Общият размер на възнаградителната лихва върху тези главници за периода от 04.01.2008г. до 06.08.2012г. е 26 834,94 лева/23200+3 383,33+80,553+171,08/.

Вземането за възнаградителна лихва върху върху втората вноска за главница от 105 000 лева е възникнало на 18.12.2007г. до 06.08.2012г./когато е прехвърлено с договор за цесия/. Съобразно уговореното се дължи лихва в размер на 10 500 лева годишно или 42 000 лева до 18.12.2011г. Към тази сума следва да се добави и сумата от 6 125 лева/7 месеца X 875 лева месечно/ за периода от 18.12.2011г. до 18.07.2012г. Към тази сума следва се добави и сумата от 536,29 лева/19 дена X 28,22 лева/. Общият размер на възнаградителната лихва върху главницата от 105 000 лева за периода от 18.12.2007г. до 06.08.2012г. е 48 661,29 лева/42000+6125+536,29/.

Ищецът не е оспорил с отговора на исковата молба автентичността на договора за директорски заем от 10.09.2008г., с който К. К. се е задължил да предоставил на „Тера Айкон“ ООД сумата от 150 000 евро, за период от три години и при 10% годишна лихвена ставка. Това е частен диспозитивен документ и не може да се оспорва неговото съдържание, както неправилно счита процесуалният представител на въззивника. По делото е безспорно установено от вносни бележки и от заключението на вещото лице Д., че К. К. на 10.09.2008г. е превел на „Тера Айкон“ ООД сумата от 100 000 лева и на 10.11.2008г. сумата от още 100 000 лева, с основание директорски кредит. Общият размер на сумата по предоставения заем е 200 000 лева. Следователно между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за заем. „Тера Айкон“ ООД дължи връщане на заетата сума, ведно с договорената възнаградителна лихва от 10% годишно.

Вземането за възнаградителна лихва върху първата вноска за главница от 100 000 лева е възникнало на 10.09.2008г. до 09.07.2012г./когато е частично погасено с договорно прихващане/. Съобразно уговореното се дължи лихва в размер на 10 000 лева годишно или 30 000 лева до 10.09.2011г. Към тази сума следва да се добави и сумата от 7 499,97 лева/9 месеца X 833,33 лева месечно/ за периода от 10.09.2011г. до 10.06.2012г. Към тази сума следва се добави и сумата от 777,77 лева/28 дена X 27,78 лева/. Към тази сума следва да се добави и възнаградителната лихва върху непогасената главница от 48 915,80 лева, за периода от 09.07.2012г. до 06.08.2012г./когато вземането е прехвърлено с договор за цесия/ и е в размер на 380,46 лева/28 дена X 13,59 лева/. Общият размер на възнаградителната лихва

върху тези главници за периода от 10.09.2008г. до 06.08.2012г. е 38 658,20 лева/30 000+7 499,97+777,77+380,46/.

Вземането за възнаградителна лихва върху втората вноска за главница от 100 000 лева е възникнало на 10.11.2008г. до 09.07.2012г./когато е частично погасено с договорно прихващане/. Съобразно уговореното се дължи лихва в размер на 10 000 лева годишно или 30 000 лева до 10.09.2011г. Към тази сума следва да се добави и сумата от 5 833,31 лева/7 месеца X 833,33 лева месечно/ за периода от 10.11.2011г. до 10.06.2012г./ Към тази сума следва се добави и сумата от 805,62 лева/29 дена X 27,78 лева/. Общият размер на възнаградителната лихва върху тези главници за периода от 10.11.2008г. до 06.08.2012г. е 36 638,93 лева/30 000+5 833,31+805,62/. Следователно общият размер на вземането за възнаградителна лихва е 150 793,36 лева. Цедентът е прехвърлил на цесионера вземане за лихви в размер на 110 757 лева. Разликата между реалния размер на възнаградителната лихва и действително прехвърлената такава, е в полза на цесионера и удостоверява, че съществува цедираното вземане от 110 757 лева за възнаградителна лихва. Това означава, че вземането за лихви, което е било включено в главницата от 299 990,19 лева е съществувало и е валидно прехвърлено с договор за цесия от К. К. на И. М..

Не е предмет на въззивното производство релевираното възражение в т. IX с исковата молба за погасяване по давност на вземането за главници и лихви по договор за цесия, и за периода от 06.08.2012г. до 06.08.2017г. Първоинстанционният съд е разгледал и отхвърлил това възражение, поради неколkokратно прекъсване на погасителната давност и не изтекла нова давност. Във въззивната жалба липсват доводи за неправилност по отношение на тези решаващи изводи на първоинстанционния съд и същите не са предмет на въззивното производство. Още повече, че в допълнителната искова молба няма направено възражение за погасяване по давност на първоначалните вземания по двата договора за заем от 18.12.2007г. и от 10.09.2008г., а само на вземането по договора за цесия и за периода от 06.08.2012г. до 06.08.2017г., поради което не са предмет на правния спор във въззивното производство. Дори и да имаше такова възражение същото щеше да е и неоснователно, тъй като сумата от 129 204,78 лева е общият размер на непогасените по давност вземания за възнаградителна лихва.

Неоснователно е възражението на „Стокм 3“ ЕООД, че по делото не са представени протоколно решение от 18.12.2006г. и протоколно решение от 10.09.2008г., чиито съдържания са възпроизведени в чл. 2.1. и чл. 2.2. в споразумение от 09.07.2012г. Както вече беше посочено, по делото са представени неоспорени от страните договори за директорски заем от 18.12.2006г. и от 10.09.2008г. С тези два договора, ответникът И. М. е доказал съществуването на валидно правоотношение по договор за заем между К. К. и „Тера Айкон“ ООД. С четири преводни нареждания по банков път и от неоспорените от страните заключения на вещото лице, се доказва реално предаване на сумите от 163 000 лева и 200 000 лева. Именно тези договори за заем са правопораждащия факт, залегнал като част от предмета на споразумението от 09.07.2012г. Ирелевантна е разликата в използваното наименование от страните – директорски заем или протоколно решение, тъй като става

въпрос за едни и същи договори за заем. Още повече, че при това пълно и главно доказване от страна на ответника, ищецът твърди, че имало протоколни решения и в негова доказателствена тежест е да установи това обстоятелство, поне чрез насрещно доказване.

По същите съображения е неоснователно и възражението на въззивника, че споразумението от 09.07.2012г. било подписано и за двете страни от едно и също лице – К. К., поради което нямало обвързваща сила относно дължимостта на уговорената възнаградителна лихва.

Правопроизводящите факти са представените и неоспорени от страните договори за заем, в които е уговорена възнаградителна в размер на 10 % годишно и обвързва страните, както за връщане на предоставените главници по договора за заем, така и за заплащане договорената лихва върху предоставените заемни средства.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че процесните договори били между свързани лица – заемодателят е съдружник в дружеството заемател. Това обстоятелство предполагало договорки извън обичайните условия, която презумпция е в сила докато не бъде оборена. Такава презумпция няма и от обстоятелството, че са сключени между свързани лица не съществуват никакви ограничения в закона.

Неоснователно е възражението на въззивника, че ответниците не са доказали идентичност между съдържанието на договорите за заем и протоколните решения, по отношение на възнаградителната лихва и същата не е валидно договорена. Както вече беше посочено, ищецът не оспорва автентичността на процесните договори за заем, които са частни диспозитивни документ и е недопустимо оспорването на тяхното съдържание. Тези договори могат да бъдат автентични или неавтентични, но не и с невярно съдържание, досежно съдържащите се в тях волеизявления за уговаряне дължимостта и размера на възнаградителна лихва.

По вече изложените съображения е неоснователно и възражението на въззивника, че върху процесните заеми не била начислявана лихва за периода от 2006г. до 31.12.2013г., която била счетоводно начислена със задна дата през 2016г., което е след като дружеството е било обявено в ликвидация. Счетоводно отразяване на договорите за заем е вторично и не може да обори тяхната доказателствена стойност, досежно възникването на уговорените с тях права и задължения между страните.

Неоснователно е възражението на въззивника, че договорите за заем не били представени в производството по несъстоятелност, а едва с отговора на исковата молба в настоящото производство. Ответникът е представил в производството по несъстоятелност изпълнителен лист, издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, и няма задължение да представя и доказателствата, послужили като основание за нейното издаване.

Предвид изхода на правния спор, въззиваемите имат право на разноски за въззивното производство, но не претендират такива.

При подаването на въззивна жалба не се дължи предварително държавна такса, на основание чл. 694, ал. 7, изр. второ от ТЗ.

С оглед изхода на правния спор по делото, държавна такса за отхвърлената част от исковите

претенции е в размер на 553,59 лева и се дължи от ищеца, на основание чл. 694, ал. 7 ТЗ.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260066 от 24.01.2022г., постановено по т.д. № 3493/2017г. по описа на Софийски градски съд, т.о., VI-12 състав, в частта, с която е отхвърлен искът на „Стоком 3“ ЕООД, ЕИК 130305717 срещу И. Ц. М., ЕГН ***** и "Тера Айкон" ООД /в несъстоятелност/, ЕИК 131123258, за установяване несъществуване на приети в производството по несъстоятелност на Тера Айкон" ООД/в несъстоятелност/, ЕИК 131123258, вземания по договор за цесия от 06.08.2012г., сключен между К. Б. К. и И. Ц. М., произтичащи от споразумение от 09.07.2012г. между К. Б. К. и "Тера Айкон" ООД, за главница над сумата от 105 000 до размера от 215 757 лева.

ОСЪЖДА „Стоком 3“ ЕООД, ЕИК 130305717 да заплати по сметка на Апелативен съд град София, сумата от 553,59 лева, представляваща дължимата държавна такса за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на К. Б. К. -трето лице помагач на страната на ответника И. Ц. М..

Решението подлежи на обжалване пред ВКС, в едномесечен срок от връчването му на страните, при условията на чл. 280, ал. 1 и ал. 2 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____